

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Distinct. XIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

QUANDO HÆ CLAVES DANTVR,

& quibus.

DISTINCT. XIX.

A

Postquam ostensum est, quæ sint claves Apostolicæ, & quis earum vsus, superest inuestigare, quando istæ claves dentur, & quibus. Dantur hæ claves per ministerium Episcopi alicui in promotione sacerdotij. Cum n. recipit ordinem sacerdotalem, simul & has claves recipit. Sed non videtur, quod omnes vel soli sacerdotes has claves habeant: quia plerique ante sacram ordinationem, scientiam discernendi habent, plures post consecrationem ea carent. Sane dici potest, quod alterum clauium istarum, i. scientiam discernendi, non habent omnes sacerdotes: vnde dolendum est atque lugendum. Multi enim licet indiscreti, atque scientiæ, qua eminere debent, exortès, sacerdotij gradum recipere præsumunt, vita & scientia eo indigni: qui nec ante sacerdotium, nec post scientiam habent discernendi, qui ligandi sint vel soluendi. Ideoq; illam clauem in consecratione non recipiunt, quia semper scientia carent. Qui vero ante sacerdotium scientia discernendi præditi sunt, licet habeant discretionem, non tamen in eis clavis est: quia non valent ea claudere vel aperire. Ideoque cum promouetur in sacerdotem, clauem discretionis recte dicitur accipere: quia & ante habita discretio augetur, & fit in eo clavis, vt ea iam valeat vti ad claudendum vel aperiendum.

Si alteram clauem omnes habeant, scilicet, potentiam ligandi & soluendi.

B

Cumq; iam cõstet non oēs sacerdotes illas duas claves habere, quia scientia discernendi plerique carent: de altera, i. potentia ligandi & soluendi quæritur, vtum omnes sacerdotes eam habeant. Quidam enim hanc potestatem putant illis solis esse cõcessam, qui doctrinam simul ac vitam Apo-

Matth. 16.

stolo-

*Lib. 5. ca. 21.
de Baptif.*

*Exod. 28. f.
Aug. super
Exod. c. 120.
in tom. 4.*

*Greg. ho. 26.
ad cap. 20.
Ioannis.
Orig. hom. 1.
ad cap. 16.
Matth. 20. 3.*

Stolorum seruant. Illas n. clauēs promisit Dñs Petro, & imitatoribus eius tantum, vt aiunt: q̄ etiam auctoritatib. vtuntur in munimētum suę opinionis. Hoc n. dicunt Aug. sensisse, vbi superius ait, Remissionē peccatorum vel per seipsum facit Deus, vel per columbæ mēbra. Dicit etiam idē peccata dimitti vel teneri à sanctis. Idē super Exodum, vbi de lamina aurea legitur. Erat a. lamina aurea semper in fronte sacerdotis. Hęc, inquit, significat fiduciam bonę vitę: q̄ qui vere perfecteq̄, non significatione sed veritate sacerdos habet, solus potest auferre peccata. Item Greg. Illi soli habent in hac carne positi potestatem ligandi & soluendi, sicut sancti Apostoli, qui illorum exempla simul cum doctrina tenent. Item ex dictis Orig. Hęc potestas soli Petro concessa est, & imitatoribus Petri. Nam quicunque vęstigia Petri imitantur, habent recte ligandi & soluendi potestatem. His aliisque testimoniis innituntur, qui asserunt potestatem ligandi ac soluendi illis solis concessam sacerdotibus, qui vita & doctrina pollent, sicut Apostoli.

Aliorum sententia verior.

Aliis a. videtur, q̄ & mihi placere fateor, cunctis sacerdotib. hanc clauē dari, sc. ligandi & soluendi: sed non eam recte ac digne habent, nisi qui vitam & doctrinam Apostolicam seruant. Nec pręmissę auctoritates malos sacerdotes hęc potestatem negant habere: sed illos solos digne ac recte hac potestate vti significant, qui pręditi sunt vita & doctrina Apostolica: quia soli ipsorum Apost. imitatores digne recteque possunt ligare & soluere. Et per Dominum tantum vel per sanctos, in quibus habitat Spiritus S. digne & recte fit remissio vel remissio peccatorum. Fit tamen & per illos, qui sancti non sunt, sed non digne vel recte. Dat n. Deus benedictionem digne poscenti, etiam per indignum ministrum. Quod verò hanc potestatem habent

beant omnes sacerdotes, Hieron. testatur super illum locum Euangelij, vbi Dominus dixit Petro. Tibi dabo claves regni cælorum. Habent n. inquit, eandem iudiciariam potestatem alii Apostoli: habet & omnis Ecclesia in episcopis & presbyteris. Sed ideo Petrus eam specialiter accepit, vt omnes intelligant, quod quicumq; ab vnitæ fidei & societate Ecclesiæ se separauerit, nec à peccatis solui, nec cælum potest ingredi. Itē quod sacerdos, etiā si malus sit, gratiam tñ transfundit pro suæ dignitatis officio, Aug. ostēdit dicens. Dicitum est à Dño in Numeris ad Moysen & Aaron sacerdotes. Vos ponite nomen meum super filios Israel, & ego Dñs benedicā eos: vt gratiam tradito per ministerium ordinati transfundat hominibus, nec volūtas sacerdotum obesse vel prodesse possit, sed meritum benedictionem poscentis. Quanta a. sit dignitas sacerdotalis officij & ordinis, hinc aduertamus. Dicitū est de nequissimo Caypha inter cætera. Hoc a. à semetipso nō dixit: sed cum esset pontifex anni illius, prophetauit: per quod ostenditur, spiritum gratiarum non personam sequi digni, vel indigni, sed ordinem traditionis: vt quamuis aliquis boni meriti sit, non tamen possit benedicere nisi fuerit ordinatus, vt officij ministerium exhibeat. Dei a. est, effectum tribuere benedictionis. Hinc euidenter ostenditur, ordinem non priuari potestate tribuendi gratiam ob ministri indignitatem. Huic tñ Aug. sententiæ videtur obuiare, quod ait Esychius, Sacerdotes, inquit, non propria virtute benedicunt: sed quia figuram Christi gerunt, & propter eum qui in ipsis est, plenitudinē benedictionis tribuunt: nec solum is qui sacerdotium sortitus est, sed quicumq; Christum in seipso habet, & eius figuram gerit, per conuersationem bonam, sicut Moyses, idoneus est, vt benedictionē præster. Ecce hic habes, quod non solum sacerdos, sed omnis

E e e

mnis

*Glo. ord. ex
Hieron. profert
ad c. 16.
Matth &
Rabanus.
Ibidem.*

*Matth. 16. c.
in li. qua ex
veteri testamento.*

*Num. 6. d.
Quest. II. in
tom. 4.*

Ioan. II. 2

*Esych. super
Leu. c. 6. li. a*

mnis in quo Christus habitat, benedictionē præstat. Sed alia est benedictio, quæ solis sacerdotibus congruit: alia, quæ ab omnibus bonis cōmuniter exhibetur. Deniq; illi sacerdotes, in quibus Christus habitat, benedictionis plenitudinē tribuere dicuntur: non quia soli illi transfundant gratiam, sed quia illi soli licite & digne id agunt. Nec subditos mala vita sacerdotis lædit, si bona faciunt, quæ ille dicit. Vnde Greg. Multi dum plus vitam sacerdotum, quam suam discutiunt, in erroris foueam dilabuntur: minus cōsiderantes, quod non eos vita sacerdotum læderet, si humiliter bonis sacerdotum admonitionibus aurem accommodarent.

De hoc quod scriptum est in Malachia, Maledicam benedictionibus vestris.

Præmissæ vero sententiæ, qua dicitur, etiã per mali sacerdotis ministerium transfundi gratiam benedictionis, videtur obuiare, quod Dñs per Malachiam prophetam malis sacerdotibus cōminatur. Maledicam benedictionibus vestris. Et alibi, Vex his, qui viuificat animas, quæ non viuunt: & mortificant animas suas, quæ non moriuntur. Si enim maledicit Dñs benedictionibus eorum, & si animæ quas viuificant, non viuunt: quomodo per eos gratia benedictionis transfunditur? Sed illud cap. Maledicam, &c. quidam referunt ad hæreticos, qui ab Ecclesia præcisi sunt, & ad excōmunicatos: quorū benedictiones fiunt maledictiones, his qui eorum sequuntur errores. Illud vero alterum, sc. viuificant, &c. super omnes illos sacerdotes exponunt, qui absq; clauē scientiæ, & forma bonæ vite præsumunt ligare vel soluere. Sed nullus officio sacerdotis vti debet, nisi immunis sit ab illis, quæ in aliis iudicat: alioquin seipsum condemnat.

Qualis debet esse iudex Ecclesiasticus.

Qualem autem oporteat esse, qui aliorū iudex cōstituitur. Aug. describit ita dicens, Sacerdos cui

1. quæst. 1.
multi.

Malac. 2. a
Ezec. 13. d

Rom. 2. a

omnis offertur peccator, ante quem statuitur omnis languor, in nullo eorum sit iudicandus, quæ in alio iudicare est promptus. Iudicans n. alium, qui est iudicandus, cõdemnat seipsum. Cognoscat ergo se, & purget in se, quod alios v. det sibi offerre: caueat vt à se proiecerit, quicquã in alio damnosum reperit. Animaduertat, quod qui sit e peccato est, primus in illam lapidem mittat. Ideo n. liberauit peccatricem, quia non erat, qui iuste proiiceret lapidem. Quomodo lapidaret, qui se lapidandum cognosceret? Nullus n. erat sine peccato, in quo intelligitur omnes fuisse reos. Nam venialia remittebantur per ceremonias. Si quod ergo in eis peccatum erat, criminale erat. In hoc n. patentissimum est, crimẽ sacerdotum esse detestabile, qui non prius se iudicant, antequam alios aligant. Caueat spiritualis iudex, sicut non cõmisit crimen nequitia, ita non careat munere scientia. Oportet vt sciat cognoscere, quicquid debeat iudicare: Iudiciaria n. potestas hoc postulat, vt quod debet iudicare discernat. Diligens ergo inuestigator sapiẽter interroget à peccatore, q̄ forsitan ignorat, vel iracundiã velit occultare. Cognito verò crimine, varietates eius nõ dubitet inuestigare, & locũ, & tẽpus, & c. quæ supra diximus: quibus cognitis, ad sit beneuolus, paratus erigere, & secũonus porrare: habeat dulcedinẽ in affectione, discretionẽ in varietate, doceat perseverantiam, caueat ne corruat, ne iuste perdat iudiciariam potestatem. Et si n. per pænitentiam possit ei acquirere gratiã, non tñ mox restituit in potestatem primã. Et si Petrus post lapsum restitutus fuerit, & sæpe lapsis sacerdotibus reddita sit dignitatis potestas: non tñ est necesse, vt omnibus cõcedatur quasi ex auctoritate. Inuenitur auctoritas, quæ cõcedit & quasi imperat: Inuenitur auctoritas alia, quæ non cõcedit, sed vetat, quæ scripturæ nõ repugnãt, sed concordant.

*Lib. de pœn.
vera & falsa
c. 20. in t. 4.
Rom. 2. a
Ioan. 8. a*

*Ibidem pœn.
lo inferius.*

*Ibid paulo
inferius.*

dant. Cum n. tot sunt, qui labuntur, vt pristinam dignitatē ex auctoritate defendant, & quasi vsum peccandi sibi faciant, recidenda est spes ista. Si vero locus est, vbi ista non cōcurrant, restitui possunt, qui peccant. Ex his satis perpenditur, qualis debeat esse sacerdos, qui alios ligat & soluit: discretus, sc. & iustus: alioquin mortificat sæpē animas, quæ non moriuntur: & viuificat, quæ non viuunt: & ita incidit in maledictionis iudicium. Il-

Malach. 2. a lud autem Malachiæ, sc. Maledicam benedictionibus vestris: siue super hæreticos tantum & excommunicatos, siue super omnes sacerdotes, qui vita & scientia carentes benedicere præsumunt, dictum accipiatur, sic intelligi potest: Maledicam benedictionibus vestris, i. his quæ in eis benedictionibus possidetis: quia faciam ea cedere vobis in maledictionem, non benedictionem. Quia etiam benedicunt sanctis, non hoc faciunt ex vero corde: ideo eorum benedictio eis vertitur in maledictionem. Vel maledicam benedictionibus vestris, id est, quod à vobis benedicetur, à me erit maledictum: quia benedicunt iniquè agentibus, adulanturque peccantibus, dum modo diuites sint.

*Hiero. ad 2.
c. Malach.
in tom. 6.*

DE HIS QUI IN FINE POENITENT.
DISTINCT. XX.

Sciendum est etiam, quod tempus poenitentiae est vsq; ad extremum articulum vitæ. Vnde Leo Papa, Nemo est desperandus, dum in hoc corpore constitutus est: quia nonnunquam, quod diffidentia ætatis differtur, consilio maturiore perficitur. Augu. tamen de poenitentia differentibus ita scribit. Si quis positus in vltima necessitate voluerit accipere poenitentia, & si accipit, mox reconciliatur, & hic vadit, fateor vobis non illi negamus, & petit: sed non præsumimus, quia bene hinc exit. Si securus hinc exierit, ego nescio. Poenitentia dare possumus, securitatē non. Nūquid dico damnabitur?

*Leo Papa,
epist. 90. ad
Rusticum
Narbonen.
episcopum.
Aug. ho. 41.
de vere poe-
nitentib. li.
50. ho. 1. 10.*